

[Elisabeth Bruun Olesen]

de, når man er på efterløn, ikke begrunder opretholdelsen af invaliditetsydelsen, mens andre, f.eks. hr. Estrup, har set mere nuanceret på det og har sagt, at der måtte ske en afvejning, og at det ikke var så let en situation, fordi de 200 timer, hvis man udnytter dem, betyder, at man stadig væk har en tilknytning til arbejdsmarkedet. Jeg håber, at vi også kan få set på det i løbet af udvalgsbehandlingen.

Jeg forstod ikke rigtig fru Jette Thomsens bemærkninger om, at det ikke var en større lykke for de handicappede at blive ligestillet i al almindelighed.

Problemet i dag med loven er jo, at handicappede med social pension i arbejdsløshedsløvgivningens forstand er andenrangs mennesker, der er underlagt særregler, fordi de har begrænset dagpenget. Det skaber selvfølgelig angst og utryghed og også en manglende forståelse for, hvorfor situationen er sådan, for de mennesker er jo blevet optaget i arbejdsløhedskassen på helt normale vilkår, idet kun arbejde, der betragtes som arbejde i arbejdsløshedsløvgivningens forstand, giver adgang til optagelse i en A-kasse; det vil sige, at f.eks. beskæftigelse med tilskud i henhold til bistandslovens § 42 ikke giver optagelse. Det har vi faktisk ikke ønsket at røre ved med denne lovgivning, ikke fordi vi ikke vil diskutere det, men fordi vi lige netop ikke har ønsket at forvirre debatten ved at sammenblande den sociale lovgivning og arbejdsløshedsløvgivning. Vi har sagt, at der her er en skævhed, en skævhed, som er uforståelig, og hvis oprindelse jeg ligesom hr. Estrup egentlig godt kunne tænke mig at få opklaret. Hvad er egentlig den historiske grund til denne 78 dages regel? For hvis man måtte blive i tvivl om, hvorvidt en handicappet med eller uden social pension på et eller andet tidspunkt stod til rådighed for arbejdsmarkedet, kan man jo blot benytte den paragraf i arbejdsløhedsforsikringsloven, der handler om rådighed, og foretage en konkret rådighedsvurdering, ligesom man gør ved alle mulige andre mennesker. Derfor er det en diskrimination, de handicappede med social pension er udsat for her, og vi glæder os over, at det ser ud, som om det kan blive ændret. Jeg takker altså for den stort set positive modtagelse.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Nu skal vi trods alt i den almindelige positive meningsudveksling passe på, at vi ikke overfortolker hinanden, og derfor vil jeg gerne lige præcisere, at det, jeg har givet tilslutning til, ikke er at ændre reglen, men at se på, om der er behov for at ændre reglen, når vi har de to betænkninger, og det er trods alt en lille forskel.

Jeg kan ikke her og nu give en historisk redegørelse for, hvorfor de 78 dage er kommet ind, men jeg er egentlig tilbøjelig til at tro, at det også vil fremgå af bl.a. Bonnerupudvalgets betænkning, hvad der har været baggrunden for netop denne regel.

For så vidt angår invaliditetsydelsen gælder det, at den i de lovttekster og det lovforberedende materiale, der foreligger, bliver betragtet som en ydelse, der tilkendes personer, der er på arbejdsmarkedet, og som i forbindelse dermed vil have en række ekstraudgifter på grund af deres handicap. Der er slet ingen tvivl om, at det er formålet med den lovgivning.

Omvendt er det helt klart hovedintentionen i efterlønslovgivningen, at medlemmerne skal forlade arbejdsmarkedet. Jeg vil minde om, at det primære argument ved efterlønsordningens indførelse netop var at skabe ledige arbejdspladser, som nogle andre kunne overtage, fordi der var nogle, der forlod arbejdsmarkedet. Derfor er der ingen tvivl om, at det i den lovgivning definitions-mæssigt er sådan, at man forlader arbejdsmarkedet.

Så var der også et argument, der gik ud på, at det var for brat en overgang, og derfor indføjede man 200 timers reglen, således at de, der måtte ønske det, kunne bevare en vis tilknytning til arbejdsmarkedet, selv om de i princippet forlod det. De seneste oplysninger viser os imidlertid, at kun hver sjette efterlønsmodtager udnytter muligheden for at tage op til 200 timers arbejde ved siden af efterlønnen. Det er altså kun hver sjette, der har arbejde, og kun en meget lille del af disse bruger alle 200 timer. Man må altså konstatere, at langt hovedparten af dem, der går på efterløn, rent faktisk forlader arbejdsmarkedet. Det var dette, sammenkoblet med at invaliditetsydelsen hænger sammen med, at man er på arbejdsmarkedet, der er årsagen til, at vi må gå imod denne del af forslaget.

(Kort bemærkning).